

Tot ziens...daar...

deel één

Zielsvrienden.

Opgedragen aan iedereen die samenwerkt voor een betere wereld.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Vera Zonnekein

Pasen 2018, Brugge
coverontwerp rweber/Rebecca
ISBN 9789402174311 Brave new books

Inleiding

Op een folkfestival in haar buurt, voelt Sandra zich eenzaam en vraagt aan Jezus een danspartner. Een half uurtje later ontmoet ze de charmante Fransman, Marc, die heel goed dansen kan. Ze gaan onmiddellijk met elkaar om als goede kameraden en beiden leven zich uit in de dans en blijven dansen. Ook als vijftig plusser kan dat!

Het is alsof ze elkaar al heel lang kennen, wat eigen is aan zielsvrienden. Sandra wil het voorzichtig aan boord leggen; ze groeit uit een liefdesrelatie die een erg moeilijk verloop kende vanwege de partner die zijn verplichtingen als zoon, broer, vader, buurman, collega, noem maar op...té sterk ter harte neemt. De term 'borderline'° heeft ze door hem geleerd. Met deze scheiding voelt ze zich moedeloos.

Ze vindt echter inspiratie bij De Belfortgroep^{oo}. Dit is een paraplunaam van mensen die vrij, zelfstandig en vooral kritisch denken. Het wordt haar stimulans om niet toe te geven aan de rol van slachtoffer.

In feite is Sandra bijzonder ondernemend op haar eentje en heeft veerkracht. Uit flash-backs blijkt dat ze in het ouderlijk huis klein werd gehouden en haar pa soms agressief was, iets wat ze als volwassene vrouw blijft meedragen. Ook de leden uit haar gezin, drie zussen en een broer, walsen over haar heen. Als ze al naar haar kijken, is het met minachting en hun erfgenamen gedragen zich niet beter. Dit is de hoofdrede dat ze al heel veel heeft gereisd en dat ze werk – en haar geluk – in het buitenland zoekt. Vele hartstochtelijke natuurbelevingen geven haar kracht.

De ontgoochelingen echter stapelden zich op en het liefst zou ze niemand meer moeten zien. Gelukkig heeft ze sinds jaren goede vrienden en één speciaal goede vriend, Paul, die haar steunt en die het, hoe zeldzaam het ook moge zijn, bij vriendschap houdt.

Marc dringt zich op. Door de tedere en overtuigende manier waarop hij met Sandra omgaat, komt ze weer helemaal tot leven. Ze geeft zich uiteindelijk over aan haar verliefdheid en ook Marc komt volledig tot bloei. Ze passen samen als oude zielen die zich vreugdevol herenigen.

Marc heeft echter een groot geheim. Hoe gaan ze daar uiteindelijk mee om?

U zult lezen dat onder andere het gebed en meditatie, vriendschappen en een enkele keer een sessie therapie Sandra recht houden. Het werk bevat veel dialogen.

De schrijfster wil benadrukken dat het hoofdstuk over de brand in Eilat (hoofdstukken 45 en 53) met het wonder dat haar leven redde, geheel naar waarheid is. De roman haalt enkele heikele punten aan van pesterijen, aantijgingen, grensoverschrijdend gedrag op het werk én privé.

Indien iemand meent zich te herkennen in één of ander karakter en daaraan aanstoet neemt, wil dan aannemen dat het niet over u gaat.

De meeste namen zijn veranderd.

Soms vertelt Sandra over die bijeenkomsten met 'De Belfortgroep' die datgene openbaar maken wat je in de media niet te horen krijgt en ze gelooft in het feit dat de Nieuwe wereldorde het opzettelijk voor de mensheid verknoeit uit machtswellust.

Je kan kiezen om in je eigen liefdevolle kracht te staan en vooral de doordeweekse media niet voor waar te nemen.

Door terug te kijken in het verleden, spelen sommige verhalen zich af in het buitenland als zijnde Israël (onder andere tijdens de Golfoorlog) en de bloemenoogst in Nederland, een moestuin in Duitsland, Denemarken met de erwtenpluk en Egypte, Peru in de bergen, Italië, Zwitserland en Frankrijk, alsook enkele anekdotes uit Nieuw-Zeeland als backpacker.

'Tot ziens...daar...' herinnert u daaraan dat wonderen bestaàn en dat er altijd die kern is in u, die sterk is. Hou vol met in de Goede krachten en het Licht te geloven en roep ze op.

De tekens ° verwijzen naar de voetnoten op de pagina.298

1 Frans brood.

1 De eerste dans.

Met een charmant gebaar, vraagt hij – een vlotte Fransman met warm Italiaans bloed – haar ten dans.

“Do you dance with me?” Een vriendelijke vraag.

Ze had hem nog niet opgemerkt in dit prachtig park van het kasteel van Loppem.

“Zeker!” Glimlachend en verrast, legt Sandra haar hand in de palm van zijn sierlijk uitgestoken hand. Hààr moet je dit geen twee keer vragen. De Scotty's dansen gaat vlot: één twee drie huppel huppel huppel, één twee drie vier, één twee drie, één twee drie vier. Met zachte hand, stevige pas en opgedoken uit 'het niets', leidt hij haar over de podium van het Folk-festival.

De kruinen van de forse bomen dansen mee.

Wervelend op de ophitsende deuntjes van de drie jonge muzikanten, gaan ze in elkaar op. Haar mysterieuze danspartner leidt haar na de Scotty's in een Wals: draaien, draaien in het rond en dan de Polka. Ze weet zich gedragen; hij kent er iets van. Haar geel gebloemde jurk wappert lustig rond hen heen. Ze gaan samen op in de flow, gezwind stelen ze de show. Ze dansen de Bourree: Naar elkaar toe dansen, van elkaar weg, naar elkaar toe en weer weg, draaiend, verleidend en glimlachend in de ogen kijkend. 'Ik geef me wel, ik geef me niet'.

Draaien rug aan rug en terug.

Waarheen leidt dit? denk ze. Niet teveel verleiden. Aftasten. Wat wil hij? Hoever wil hij gaan met haar? Ze behoudt een zekere grens en blijft lustig op maat de pasjes die hij aangeeft, dansen. De volgende dans is de Gigue en daarbij wordt van danspartner gewisseld. Ze vinden elkaar terug. Ze weten, ze willen elkaar niet kwijt. Een slow: Nét niet legt ze haar hoofd op zijn schouder. Ze kijkt in zijn zachte, bruine ogen. Die zijn erg dichtbij nu. Ze voelt een zweem van angst voor haar gevoel, dat sterk op liefde lijkt. Een angst die ze nooit heeft kunnen overbruggen. Het hitsige dansen en warm dorstig weer, brengt hen eindelijk naar de bar. Sandra grist haar groen leren jasje van de tuinstoel naast het koppel dat er zou op passen.

“Mevrouw, het was héérlijk u zo te zien dansen. U hebt het getroffen met uw partner. We zijn zo vrij geweest om foto's te nemen,” zegt de jong volwassen man.

Sandra voelt zich geflatteerd en kijkt de knappe jonge man in de bruine ogen. “Nou, dan kunt u dubbel genieten als u ons op foto ziet!” Ook de vrouw knikt hen vriendelijk toe en schikt flirtend haar blonde haren op. Sandra beantwoordt de groet van de dame met een glimlach.

Haar nieuwe danspartner houdt het groen jasje bij en legt zijn arm om haar schouders. Héérlijk geborgen voelt ze zich.

De dame die hem de tien-drankenkaart verkoopt, knipoogt naar Sandra. “Is het je gelukt?” In de late voormiddag had Sandra haar een 10-drankenkaart gevraagd én een man om mee te dansen erbij. Van de drie mannen die ze aangewezen werd, had er één niet de gepaste schoenen aan en twee werkten er als vrijwilliger dus om te dansen geen tijd.

“Méér dan gelukt,” strààlt ze.

“Pardon?” vraagt hij vriendelijk.

“Weet je, vandaag voelde ik mij zo alleen. Alleen tussen het volk. De relatie met mijn vriend is pas stuk. Ik heb hem al meer dan een maand niet gezien en ik mis hem wel. Iedereen hier heeft zowat zijn eigen danspartner, zijn eigen kliekje.

Bovendien was ik verdrietig omdat me hier twee jaar geleden door een man uit een danskliekje werd gezegd dat 'ze' alleen met meisjes dansen van zestien tot twintig jaar. Stel je voor...mannen, waarvan ik weet dat er enkele getrouwd zijn, die mij uitsluiten omdat ze op jonge meisjes jagen. Het werd me in elk geval zo gezegd en het is pijnlijk.

Als ik het nu bekijk, val ik gelukkig buiten hun gading want sympathiek klinkt het niet. Het is wél zo dat ik het beu ben om een danspartner te bedelen, dus ik vroeg deze medewerkster een drankenkaart én een danspartner. Van hen die ze mij aanwees, hadden ze geen tijd of niet de gepaste schoenen aan. Ik had grote zin om naar huis te gaan, en met de dekens over mijn hoofd in bed te kruipen. Toch heb ik hier geen vijftig Euro festivalgeld betaald om het dan af te bollen. Ik wou positief denken. Ik ga soms naar de Bijbellezing en de viering van Jezus, op zondag. Dat gaf me een tof idee; ik gooide mijn armen in de lucht en zei: “Jezus, je hebt beloofd dat we alles krijgen wat ons hart verlangt. Geef me alsjeblieft een danspartner, NU. Een half uur later vroeg u mij ten dans!”

“Et en Français?” vraagt haar danspartner met veel belangstelling.

Met zijn vraag om haar relaas in het Frans over te doen, stelt ze verrast vast dat ze dus al de hele middag een Fransman aan de haak heeft! Aan zijn accent te horen als hij Engels praat, had ze het wel kunnen raden. Gewillig doet Sandra haar verslag over, nu in een mix van Frans en Engels.

“Chouette. Je m'appelle Marc. Et vous?”

“Mijn naam is Sandra et vous pouvez me tutoyer.”

“Are you looking for compagny?” Terwijl Marc haar deze vraag stelt, grijpt hij teder Sandra's hand.

“Yes, ik wil gezelschap. En jij?” vraagt ze met een bang hartje.

“Tu n'es pas mariée?” is zijn volgende voor de hand liggende vraag.

“Non, ik ben niet getrouwd en ben pas bij mijn vriend weg. Het doet nog pijn, toujours mal.”

“Do you live here?”

“Ik woon in Brugge, Bruges, dat is vlakbij. En jij?”

“Lille, where I have my job. So, you are free?” Glunderend springt hij op en trekt haar mee recht.

“Ja, ik ben vrij, en dat is niet altijd even leuk,” klaagt ze stilletjes.

Hij knikt. Hij begrijpt wel veel, deze charmante Fransman. Hij leert haar de 'high-five' zoals jongeren het doen: Met de knokkels van de gebalde vuisten tegen elkaar... “Chouette.”

Hij loopt verder de hele dag achter haar aan en elke dans dansen ze samen. Ze noemt hem puppy. Dit omdat hij uit haar gezichtsveld verdwenen was. Hij was nergens te bespeuren en ze vreesde al dat ze hem kwijt was. Toen ze zich omdraaide, stond hij plagerig pal achter haar met zijn onderarmen omhoog. Zijn twee polsen liet hij hangen. Als een puppy. Had hij ook een stukje tong uitgestoken?

“Sandra, may I play music?”

“Tu joues? En wat speel je dan wel?”

“Je joue l'accordeon. Je peux?”

“Natuurlijk wel! Ga je muziekinstrument maar halen!”

Hij vraagt haar om mee te gaan naar zijn auto om zijn muziekinstrument te halen. Zijn aanhankelijkheid treft haar en komt aandoenlijk over. Toch wil ze voorzichtig zijn en het is niet zo dat ze die ene kus die hij geeft, al zal

beantwoorden. Ze lacht om haar eigen hersenspinsel...'al zal beantwoorden'...dat houdt een belofte in naar de toekomst.

Gezeten in het park onder de helblauwe hemel, een beetje afgezonderd van de andere muziek, speelt hij zijn accordeonmuziek. Hij speelt goed en krijgt een kringetje publiek. Het aantal toeschouwers dat een lekker Belgisch bier binnen giet – of mag het een glaasje wijn zijn – is er talrijker dan de dansers. Ze wandelt weg, uit nood om weer eens wat alleen te zijn: alleen alleen.

Luc, een kameraad, en zij hadden het er daags tevoren op het festival daarover dat hij de natuurwezentjes zag. Als je goed geconcentreerd bent, kan je ze zien. Sandra blijft ook nu verwachtingsvol vanop een bank zitten uren naar de toppen van de bomen. Zij voelt de aanwezigheid van de elfjes en andere lieve elementen, maar ziet ze niet.

Haar allereerste herinnering aan haar lichaam is toen ze als baby, in de voorplaats, in de wieg naast het raam lag. Er stond een mooie zilverberk in de voortuin. Op het ritselen van de vele blaadjes lag ze te kirren van vreugde, haar handjes hoog in de lucht dansten mee. Ze heeft eens aan haar mama gevraagd of het waar is dat haar wieg aan het raam stond. Haar moeder zei dat ze haar als baby inderdaad aan het raam zette en ze er urenlang een gemakkelijke baby was: een vrolijk, levenslustig nieuw wezentje op aarde.

Een goeie vriend van haar, Paul, zag als baby in zijn wieg gele vlekken voor zich bewegen. Zij hadden er een kanariepietje rondfladderen.

Ze weet, ze heeft altijd een speciale affectie met bomen gehad, gefascineerd door de vormen en de energie die ze afgeven.

Tot voor kort ging ze 's zomers dikwijls met haar tent op een camping staan. Het liefst in Nederland bij het Park de Hoge Veluwe of ook meer naar de kust toe, nabij het Waterspaarbekken van Vogelenzang, onder Hillegom. Daar kent ze natuurecampings, en als je een Groen Boekje bezit, mag je er kamperen.

In de natuur voelt ze zich niet eenzaam, maar groots. Nu ze de vijftig gepasseerd is, en last heeft van artrose, blijft ze met haar voeten op de grond en klimt niet meer in de bomen. Ze houdt het bij het knuffelen ervan en het luisteren naar hun kracht.

Kamperen is ook niet meer zo haar ding.

Met vrouwelijke nieuwsgierigheid, neemt ze een kijkje in het imposante kasteel dat wat verstopt is door de koffie- en waterbar, de biertent, en andere verkooppunten die ter gelegenheid van dit laatste weekeind juli 2016, Zilleghem folk, zijn opgesteld. Door haar vriendelijkheid gedreven, babbelt ze met de vrijwilligers aan het kraampje met inlichtingen van het Vogelopvangcentrum bij Oostende, waarvan ze ook steunend lid is.

In het kasteel klimt ze de wenteltrap op en nestelt zich op het bankje in de nis onder het met brandglas gekleurde raam. Vanop deze eerste verdieping heeft ze een mooi uitzicht op de houten dansvloer naast de grote vijver. In gedachten vervangt ze de jeansbroeken door kleurrijke, folkloristische, zwierende rokken en grijs gestreepte danspakken op maat gemaakt.

Ze mijmert hoe het toeval haar heeft geholpen met haar mysterieuze danspartner. Vanochtend nog was ze de wanhoop nabij omwille van haar eenzaamheid en nu is ze de vrolijkheid zelve. Ze komt tot rust met de aandacht die ze van hem krijgt en vraagt zich plots af waar hij is. Er is maar één manier om het antwoord daarop te weten en dat is door weer de trappen af te dalen, naar het festival toe.

Haar nieuwsgierigheid naar 'de tijd van toen' neemt de overhand en behoedzaam ontdekt ze de ene na de andere kasteelkamer. Bewonderend keurt ze de dikke wollen tapijten, de groteske schilderijen met bonte jachtaferelen en de portretten van de gewichtige figuren die ooit het neogotisch kasteel in volle glorie oprichtten en bewoonden.

Als ze de kronkelende trap af schrijdt, waant ze zich gravin Savina en in gedachten tilt ze de wijde blauwgrijze satijnen hoepelrok een eindje op en laat zich door een dienaar koelte toewuiven met een kanten waaier met als houten greep een kleurrijke paradijsvogel.

'Wat is het warm vandaag, zeg aan Betty dat ze de citroenlimonade voor onze gasten uitschenkt,' draagt gravin Savina haar dienstbode op. Betty is die vlijtige dienstster die halverwege de eerste en tweede verdieping op de foto prijkt en hier in de jaren achttienhonderd heeft gediend. Ze kreeg een eretitel – aangedragen door barones Savina – voor het vangen van het ontsnapt koppel Pompadourparkieten, een overzees geschenk geweest van een neef des huizes. Gelukkig waren de parkieten ongedeerd, toen Betty ze op de zolderverdieping kusjes gevend terugvond en wist te vangen.

Sandra vindt haar nieuwe vriend terug op de diezelfde bank waar ze hem achtergelaten had. Hij laat zijn accordeon de laatste deuntjes uitspelen door zijn rechterarm diep te laten zakken, terwijl zijn lange vingers de toetsen indrukken.

“Sandra, tu m'as quitté? Pourquoi?”

“Ik héb je niet verlaten. Ik ben terug. Ik wou even alleen zijn.”

Aanhankelijk als ze zelf ook is, toch vindt ze het moeilijk dat ze van het ene uiterste in het andere is gevallen. Eigenlijk moest ze gewoon durven zeggen: “Charles, ik heb mijn ruimte nodig.” (Charles was met Savina gehuwd.)

Op de deuntjes van zijn muziek legt ze haar personage af en is weer haar eenvoudige zelf. Ze dansen, drinken koffie, bier en wijn.

“Zeg Marc, wat brengt jou eigenlijk hier?” Sandra beseft opeens dat ze zo weinig van Marc weet.

“My job. I work in Lille. I slept in Ostend to see the sea and I like the Folk-festival,” zijn Frans' accent klinkt als muziek in haar oren. Wat een hemels toeval dat het Folk-festival hem naar Loppem had geleid, op anderhalf uur rijden van Rijsel waar hij woont en op een half uurtje van Oostende waar hij had overnacht om de zee te zien.

Voor elke kop koffie, krijgen ze er een groen bonnetje bij voor één gratis kopje na. Zij eet frietjes. Die lust hij niet, en de vette klak mayonaise er op is helemaal tegen zijn zin. De hamburger zal zijn honger moeten stillen. De grote happen verraden dat hij best trekt had en Sandra lacht vrolijk; ze houdt van Marcs ongekunsteldheid.

2 Het Folklorefestival.

Sandra voelt zich geveleid en op een leuke manier beschermd. Kortom: Ze voelt zich helemaal herleven. De avond valt en de muziek en dans gaan nu binnen door, in de oude, ruime schuur. Er is nog veel dansvolk op de betegelde vloer met zacht roze schijn. Marc herkent enkelen, van andere Folk-festivals. Ze is blij dat die met hem een praatje komen maken, in het Engels, want Vlaams is hem vreemd.

Het is al middernacht. Marc trekt haar dicht tegen zich aan en strijkt over haar rug. Zijn hand gaat naar de zoom van haar jurk en streelt haar linkerbeen. Hij staat haar op te vrijen, hier en nu, tegen de muur van de dansruimte. Een beetje gegeneerd onder de onderzoekende blik van een man die hun handelingen stilzwijgend opneemt, kan ze zijn tederheid best

genieten. Nu legt ze, wat onwennig, haar hoofd op zijn schouder en vindt het fijn hoe hij haar door de zon geblondeerde, haren streelt. Ze vindt hem wel vooruitstrevend doch dat is zijn bloed eigen. En wat verwacht ze trouwens, na zoveel uren te samen dansen? Ze draait zich van hem los.

“I am tired. Ik wil slapen,” geeuwt ze.

“Tu m'invites?” nodigt hij zichzelf uit.

“Nee,” antwoordt ze botter dan ze zelf wil, “nee, nee, honderd keer nee.”

Haar vorige relatie is nog maar net afgesprongen en ze heeft geen zin in een avontuur, in een nieuwe romance. Met opgetrokken schouders kruist ze haar armen voor de borst. Ontembaar, als een los gerukte hond die te lang aan de lijn liep, trekt hij haar weer de dansvloer op. Stefaan, die jaarlijks al vroeg in de weer is om het programma van het Folkfestival samen te stellen, steekt zijn duim lovend naar hen op: “Hij gaat er echt wel voor, tof.”

Nat van het zweet tilt Marc haar op als was ze een pluimpje en tolt met haar de Polka rond. “STOP,” sleurt ze zich uiteindelijk na die dans los, “mijn benen en mijn hiel doen pijn.” Bijna buiten adem zet ze zich even op de stoel naast Stefaan. Met haar rechterhand wuift ze zich koelte toe en wendt haar knalrood gezicht lachend naar hem. “Hé, hé, even uitblazen,” puft ze. “Hé, ik wist niet dat jij zo vlot dansen kon?” zegt die verbaasd en de bewonderende toon in zijn stem doet haar deugd. Marc vleit zich naast haar en ze stelt de mannen aan elkaar voor.

“Ik moet even de parking nakijken,” verontschuldigt Stefaan zich. Marc denkt niet aan weggaan en zij zegt het voor hem: “Het is al bijna één uur en oftewel rij jij naar Frankrijk, de hotelkamer waar jij woont, oftewel slaapt jij in de auto. Voor een B&B hier is het nu te laat. Daar had je eerder moeten aan denken.”

Ze denkt aan haar comfortabel nieuw bed dat haar vriend, ondertussen alweer ex, heeft meebetaald. Hij zal dat niet hebben gedaan om deze Fransman te dienen...

Waarom was hij niet doodgewoon bij haar gebleven deze zomer? Hij is met zijn dochters op reis en zij mocht niet mee want ze schieten niet met elkaar op. Dat hele scenario met al die kinderen van hem, velen door jaloersheid behept, was ze kotsbeu geworden. De positie van 'stiefmoeder' werd haar soms opgedrongen en dat kan een erg nare rol zijn, vooral als het puberende dochters betreft. Sandra had zelf geen warm gezinsleven gekend en ze kon het dus ook niet doorgeven. Haar jeugd was een totaal ander beeld dan die wat haar ex van haar verwachtte naar zijn kinderen toe. Als je van 'kinderen' mag spreken...zijn zonen hebben zélf al kinderen.

“Hallo? Tu es toujours là?” Marc schudt haar weer tot de realiteit. Hem wegsturen, nee, is geen optie. Ze voelt zich erg goed bij hem en haar gevoel van eenzaamheid heeft al teveel en te lang aan haar geknaagd. Uit loyaliteit voor haar ex moet ze Marc niet weigeren.

Daarenboven is hij het geschenk van Jezus.

“Kom,” ze trekt hem dicht tegen zich aan, “ik zet een tent voor jou op in mijn tuin.”

“Een tent?”

“Ja, een tent.”

“Chouette. Je dors dans une tente?”

“Yes.”

Sandra rilt en ritst de licht groene leren jas, die achteloos over een stoel had gehangen, over haar gele jurk dicht.

“I hope you don't get cold! Je bent zo nat van het zweet!” merkt ze op en ze steekt haar arm door de zijne. Gezellig dicht bijeen, strompelen ze naar hun auto's.

“Braaf zijn, hé!” Irène roept hen na. Ze kent Sandra vaag en die ochtend had Sandra haar de laatste nieuwtjes over haar ex toevertrouwd. Sandra wuift even, ze kan bijna op haar benen niet meer staan van vermoeidheid, maar Marc ondersteunt haar. Door het donker bos naar de parking is het spannend wandelen.

“Best griezelig,” huivert Sandra, “gelukkig is het volle maan.” De heldere maan breekt met moeite door het dicht gebladerte van de ferme beuken door en werpt hun schaduw op het pad. Het koppeltje speelt blij met de korte en lange silhouetten voor hun voeten. Vreugdevol als kinderen zo blij, krijgen ze niet genoeg van hun spel samen. Zij blijft staan en beantwoordt zijn kus met een kus op zijn wang. Ze voelt de vlinders in haar buik en vecht ertegen. Beheerst wil ze reserve houden.

Als een emotionele rollercoaster, heeft ze al heel wat moeten doorstaan in haar turbulent leven. Teder blijven ze dicht wang tegen wang tegen elkaar staan; ze voelen hun warmte, ruiken hun geur en wennen aan de ademhaling van de ander.

Een moment als dit kan eeuwig duren. Om de voorbijgangers niet langer aan het schrikken te brengen, zetten ze zingend de pas er weer in.

“Laat mij eens raden met welke auto jij rijdt?” Sandra doet semi-gewichtig.

Zijn wagen, met Franse nummerplaat, is gemakkelijk te herkennen. Haar auto blijft staan en hij rijdt op haar instructies de acht kilometer. Deze Renault hydrolique zit hoog en erg comfortabel. Ze heeft het werkelijk getroffen met haar danspartner én chauffeur. Eens bij haar thuis is hij overstelpt door haar spullen waarin ze haar eigen orde heeft: “Quel bordel.”

Als antwoord trekt Sandra haar schouders op; ze weet dat ze zich met de scheiding van haar vriend een maand of twee heeft laten gaan. Marc komt heel erg onverwachts in haar privé en dus moet hij zwijgen. Ze negeert zijn opmerkingen en wijst hem waar de douche is. Na twaalf uur dans, is dit een gelegenheid die hem welkom is.

“Hier je handdoek, ta serviette,” zegt ze met een klop op de badkamerdeur en zij gaat alvast naar bed.

Zijn tent staat eerder op dan die van haar. Ze duwt hem van zich weg en ze neemt een pijnstillertje voor haar knieën én een slaappil. ‘Zzzzz’... Een tevergeefse poging om te slapen... Samen jagen ze op de muggen die zich aan hen komen laven. Het is géén gezicht: Hij in zijn blauwe slip en zij met haar kort, wit katoenen slaapkleedje aan. Deze laatste mug zal hen niet meer belagen, pats. Sandra steekt nu de elektrische insectendoder aan. Spoedig neemt ze zijn zacht gesnurk waar en ze draait zich op haar zijde om met haar rechtersoet zijn voeten te strelen. Al vlug snurkt ze zélf zo hard, dat ze ervan wakker wordt.

Tot haar verrassing hoort en voelt ze Marc niet meer naast haar op het brede bed. Er is slechts het knetteren van iets wat vliegt... vloog... en stinkt. Ze glijdt het bed uit en gaat in de woonplaats kijken. Verbaasd is ze, als ze Marc in haar rond, bruin zeteltje ontwaart, zijn voeten op een zwarte poef en de rugleuning van het zachte zeteltje in zijn nek. Met een roze dekentje had hij zich togedekt.

“Hij ligt er goed, laat hem maar slapen,” fluistert ze zacht tegen niemand anders dan zichzelf.

3 Frans brood.

Het is nog fris als Sandra geluidloos het bed uitstapt. Stilletjes, want Marc heeft zijn plaats in het bed terug ingenomen.

Haar kamergenote in de Kibboets in Israël, jaar 1990, prees haar altijd omdat ze muisstil was. Pas toen ze Trudy twaalf jaar later in Nieuw-Zeeland opzocht, verklapte ze haar vriendin dat ze om de twee nachten naar haar loverboy sloop.

Aan het zacht geronk te horen, stelt Marc het goed. Over haar nachttjapon, trekt ze haar blauwe gebloemde ochtendjas aan. Vroeg in de ochtend, voor haar toch, zet Sandra koffie voor haar 'logé - in- nood'. Opgewekt ruimt ze haar 'bordel' op. Al gauw verrast Marc haar met een korte greep in de nek en een warme omarming.

Koffie.

Ze staan tegen het aanrecht geleund. Door het open keukenraam dat op de tuin uitkijkt, waait een frisse wind in hun nek. Hij streelt haar haar.

“C'est bonne, cette jatte. Puis-je avoir ton numéro du téléphone?”

Erg blij dat hij als eerste over het behoud van hun contact begint, zegt ze wat haar telefoonnummer is. Die tikt hij in zijn Ipad in, daarvoor zijn deze moderne dingen handig.

Sandra neemt een douche. Vandaag kan ze haar lievelingsjeansbroek aan want het is niet te warm. Ze vraagt zich af waar haar zwarte rood gebloemde pull wel is? Soit, de groen gestreepte over een blauw katoenen bloesje, staat haar ook niet mis met haar grijsblonde haren. Sandra vindt het spannend naast Marc in de auto. Samen halen ze haar auto op en tegen tien uur zou hij op zijn werk kunnen zijn want Rijsel is op anderhalf uur rijden. Als het goed gaat...

Ze hebben nog tijd om even door het park te gaan. Hoe anders oogt het bos op klaarlichte dag! Diezelfde bomen die vorige nacht een griezelig tafereel schieden, wuiven hen nu vertrouwelijk toe.

“We must take breakfast.” Ontbijt? Is muziek in haar oren.

“Leuk, daar bij de kerk van Loppem is een eetgelegenheid.”

De kerktoeren is gemakkelijk te stappen van hier. Hij neemt haar hand.

“We walk.”

Met een schuine blik naar zijn mooie wagen, waar ze vlug zou kunnen aan wennen, stapt Sandra naast Marc. Ze vertelt over de stoet – vanuit de kerk – die er gisteren was en waarin ze meeliep, met een grote, imposante reus

achter haar aan. De auto's moesten toen vertragen en Sandra zag aan de wijd opengesperde ogen dat de passagiers vooral onder de indruk waren van de grote, bontgekleurde – uit gips gemaakte – reus met een knal rode hoed op, die zijn grimas accentueerde.

Marc had die ook gezien. Stel je voor hoe grappig: Misschien had hij haar al in de stoet zien wandelen en had zelfs foto's? Nee, tot zijn spijt had hij toen zijn Ipad in de auto laten liggen.

Het ontbijt loopt uit want terwijl Marc zijn croissant in zijn koffie dopt met de opmerking dat 'een echte Fransman' dit doet, stelt hij haar veel vragen.

“Your ex. He loves you?” Ernstig kijkt hij haar met zijn hertenbruine ogen aan.

“We did,” knikt Sandra en smeert een laatste bruin broodje kaas.

Nadenkend vervolgt ze: “We went to Austria on holidays. The cheese we bought in de 'Alpenwiese' was heel erg lekker.”

“He plays music?” Een optimistische glans trekt over zijn gezicht bij deze vraag.

“No, maybe guitar,” twijfelt ze. Sandra heeft haar ex nooit muziek horen spelen.

“You will see him again?” Deze vraag schijnt Marc wel erg belangrijk te zijn. Van over zijn tas koffie tuurt hij in haar helblauwe ogen.

Sandra slaat haar blik neer en kauwt langzaam.

“Peut-être, I am hurt,” aarzelt ze, “hij moest zo nodig achter mijn rug om weeral een reis met zijn dochters regelen. Liefst zonder mij dus. Ze zijn net terug van de reis naar Schotland met de auto. Ze hadden niet bepaald mooi weer, kan ik zeggen. De jongste dochter heeft hij in co-ouderschap want ze is pas zestien en de andere van achtentwintig woont thuis bij de mama.” Ze verlegt de lege botervlootjes naar het afvalbakje op de tafel.

Een afvalbakje moeten we kopen, had haar ex gezegd. Alsof dàt de sfeer zou bevorderen met zijn zestienjarige dochter die het al moeilijk genoeg had met haar eigen mama en de scheiding van haar ouders en tenslotte in haar bed was blijven liggen om de ontbijttafel met Sandra & haar papa te vermijden. Sandra was zo in elk geval gespaard gebleven van de vieze snotdoekjes die steeds op de tafel lagen.

Dat ze telkens op de tweede, derde, vijfde plaats na zijn kinderen gekomen was, was doorslaggevend geweest voor haar kreet: “Ik heb er

dik genoeg van. Als je écht weer op reis gaat met kinderen die van mij niet willen weten, is het voor mij gedaan!”

Ze herpakt zich naar het hier en nu en beantwoordt Marcs regen aan vragen in haar beste Frans en Engels. Nieuwsgierig is hij wel!

Wat ook Marc zijn opzet was, Sandra is 'geslaagd'. Hij belt een collega en zegt dat hij een dag verlof neemt. Zijn Ipad glijdt weer in zijn broekzak en attentievol neemt hij haar hand in een zachte greep.

“I have some feelings for you.”

“Dat blijkt.” Zachtjes masseert ze zijn handen.

Dat hij gevoelens voor haar heeft, neemt ze voor waar aan, nu ze het zo goed hebben samen. Het lijkt wel een cliché, deze gedachte dat ze elkaar al erg lang kennen. Het weer blijft overtrokken, heel anders dan het weekend tevoren.

“Gaan we terug in het park wandelen?”

“Or the beach?” Marc gaat liever terug naar het strand.

Hij heeft geen zwembroek bij dus het naaktstrand van Bredene is de beste optie. Oostende kent hij een beetje want hij had er geslapen van zaterdag op zondag en was in de zee gaan liggen dobberen. Hij geniet er nog van! Daarna was hij naar het festival gereden. Alleen. Net als zij, maar toch een beetje méér alleen want zij is van deze streek. Het strand lonkt.

Sandra is een frequente strandbezoekster en heeft altijd een paar badhanddoeken, een zwempak en een strand matje in haar Renault Clio liggen. De grote strandtas versassen ze van haar auto naar de zijne. Half plagerig wacht ze aan de deur van zijn grote, nette, zwarte auto aan de kant van de passagierszit. Als een gentleman opent hij het portier. Hij tikt op zijn wang. Dié kus krijgt hij.

Op naar Bredene in zijn comfortabele auto. Zij weet de weg.

“Si tu me trompes, c'est fini,” zegt hij haar opeens.

Ze kijkt hem verrast aan.

“Als ik je bedrieg, is het gedaan? Oei, ik wist niet dat we al in een dergelijk stadium zijn?”

Parkeerruimte bij de vleet en Marc hijst zijn accordeon in de rugzak over zijn schouder. Ze steken de Kustlaan over en wandelen het pad naar het strand toe, op. Samen snuiven ze met kracht de zilte zeelucht op.

“Vandaag is het een koude, grijze dag, echt op zijn Belgisch. Als je denkt

dat je mij in dat water krijgt, heb je het mis,” Sandra rilt bij de gedachte alleen al. “Oh yes, we'll swim in the sea, you will see!”

“Pff... waarom denk jij mij te kennen? Ik ben het wel die dicht bij de zee woont, niet jij. Ik kan het weten,” doet Sandra eigenwijs.

Een honderd meter verder, aan de top van het wandelpad, blinkt de zee. Enthousiast houdt Marc Sandra staande en geeft haar een kus. Een kus en een warme, lange omhelzing. Hun eerste samenzijn op het strand blijft haar altijd bij...

Met een onverwacht doch teder gebaar, drukt hij haar naar beneden. Het zacht prikkelend zand kleeft nu aan haar kuit. Hij trekt zijn zwarte pull uit en duwt die onder haar hoofd. De broekspijpen van zijn jeans rolt hij op. Benieuwd of hij verder gaat dan het losmaken van die ene knop, daagt ze hem uit. Ze streelt de wreef van zijn voet met haar rechtervoet.

Zijn voeten, die hen bij de eerste kennismaking de dans inleidden. Een dans die niet stopt. Marc trekt haar met zijn zwart behaarde arm tegen zich aan, drukt een zoen op haar verziltte haren en glijdt weg in een zacht ronkende slaap. Een frisse bries streelt haar gebruikte huid. Sandra tuurt naar de lucht en bespeurt hier en daar een beloftevolle opklaring. De uitzonderlijk hoge schapenwollen golven beuken met een helse kracht in op het strand. De witte schuimkoppen volgen elkaar in sneltempo op.

“Waar is de zon gebleven?” fluistert ze tegen de meeuw die statig staat, de kop tegen de wind in, op een paar meter van hen. Met zijn wit omrande ogen kijkt hij haar aan en verwacht een hap in zijn gelige bek met oranje stip. Een jong gezinnetje installeert zich met kleurrijke strandstoelen en trekt optimistisch een parasol open. De gillende kroost werpt de meeuw een stuk 'verboden prooi' toe. Die vliegt op en grijpt het Frans brood stevig in zijn bek.

“Jij je Frans brood, ik mijn Fransman,” lacht ze en met een badhanddoek dekt ze Marc toe. Met een achteloos gebaar veegt hij een vliegje van zijn mond.

Tenminste hij slaapt uit...zo een korte nacht kruipt best wel in de kleren. Meer en meer zon- zee- zandzoekers bezetten het strand. Zon zee zand zoen en ze plaatst een kus op Marcs hand.

“Quoi tu ris?” mompelt hij.

De zon doorboort met haar warme stralen het grijze wolkendek. “Tu as vu le soleil,” juicht Marc, “tu as vu le soleil?!” Hij springt vreugdevol op. Hij haalt zijn accordeon uit en speelt een heel repertoire Franse liedjes.

Zij danst. De andere strandgangers kijken hen geamuseerd aan. Ze moet plassen. Ze wandelen de paar meter verder tot het naaktstrand en kleden zich uit. Hier staat ze dan, een beetje bibberend door de koude zeewind en van vermoeidheid. Ze weet zich door Marc bekeken en voelt zich verlegen worden. Hij ziet haar voor het eerst in haar blootje en staart naar haar witte borsten. Marc zelf is een grote, vrij slanke man en niet alleen de grijze haren op zijn sterk behaarde borstkas tonen het verjaren van de vele jaren.

Hun spullen vertrouwen ze toe aan die ene dappere naakte man, die tegen een duin geleund ligt. Aan zijn egaal bruine kleur te zien, is hij een rasechte zonneklopper; zal wel niet van aan de Belgische kust zijn! Tot aan haar middel stapt ze het zeewater in, dat nu iets warmer wordt.

Marc leidt haar bij haar hand en samen vechten ze tegen de geweldige golven. Ze gilt, het water is koud. Als ze zich laat zakken, went ze vlugger aan deze temperatuur. Een paar slagen, nog één gil en ze zwemt. Marc zwemt nu meters voor haar uit, voorbij het punt waar de golven het hoogst zijn. De temperatuur van het water went zo dat ze zelfs kunnen dobberen tot ze er genoeg van hebben. Na een poosje houdt Marc zijn armen gestrekt voor zich uit en draagt haar aan land. Ze proest, het liggen doet haar borsten pijn; ze draait zich los en speelt verder met de witte schuimkoppen.

Als ze moe is en er de brui aan geeft, staat Marc al met een handdoek klaar en droogt haar met stevige hand af. Een kus in zijn hals is zijn beloning. Ze zwaaien naar de man die hun spullen in bewaring had. Hij is nu vergezeld door een vrouw die zich niet uitkleedde – het is dan ook vrij koud – en fotootjes neemt van de meeuwen. Ze zien er tevreden uit, die twee, uitrustend tegen een duin, vriendelijk terug zwaaiend.

Hand in hand gaan Sandra en Marc thee drinken in het strandhuisje en babbelen nog een beetje over haar leven. Reizen maakt daar een heel groot deel van uit. In verschillen continenten heeft ze in de landbouw en horeca gewerkt of louter rondgereisd.

“Tell me. Where have you been?” Marc streelt haar handen die het kopje thee vasthouden, om haar aandacht te trekken. Normaal gezien wuift Sandra de vraag waar ze overal is geweest weg, omdat het haar voorkomt als was het in een andere leven; omdat ze erop beoordeeld en over ondervraagd wordt. Ook loopt de opsomming ervan lang uit, vooral als de

gesprekspartner nodig met diens eigen verhalen op de proppen komt. Voor Marc doet ze de moeite. “Gewerkt heb ik in België – uiteraard want het is mijn moederland –Frankrijk, Zwitserland, Israël, Nederland, Denemarken, Duitsland...waar ik nog steeds erg lieve vrienden heb aan de Moezel: de familie Guirlande, zoals ook een Duits koppel: Virne en Marina, aan de grens met Tsjechoslowakije wonend. Ik werkte hoofdzakelijk in de horeca en de landbouw.

Voorts deed ik de appelsenpluk & -inpak in Zuid-Tirol en in Nieuw-Zeeland, waar ik ook onderhoud van tuinen deed. In Australië werkte ik tegen kost en inwoon in het Vipassana meditatiecentrum.

Door die opgesomde landen heb ik ook gereisd, alsook door Bali, Engeland, Wales, Spanje, Turkije, Egypte, Texas en andere staten van de States, Italië, Oostenrijk, Luxemburg, Zweden, Senegal, Griekenland, India en Peru en misschien ben ik hier en daar een land vergeten op te noemen.”

Dat ze haar familieproblematiek ontvluchtte, vertelt ze hem nog niet. “So adventures! You must write a book, Sandra,” zegt Marc, wat overdonderd door haar ondernemingszin. Hijzelf is nooit zijn dorp uit geweest, behalve dan om zich voor zijn werk te verplaatsen en momenteel ja, woont hij in Rijsel.

“Tja, daar zitten al lang veel mensen op te wachten en het liefst in alle talen,” lacht ze luid, “het probleem is echter wel dat manuscripten laten verbeteren en boeken uitgeven het soort geld kost dat ik niet heb,” zegt ze nu met een ernstige blik en ze krabt even aan haar neus. “Het is wel een droom van mij, dàt wel, om een boek uit te geven. Als kind al kreeg ik voor een opstel eens tien op tien.

Dat was voor een verhaal over een jongetje dat verdwaald was tussen de grote kerstpakketten in de stad. De Christusgeest gaat verloren in het vele shoppen, dat had ik als kind al door. Maar vertel eens? Wat bezielt jou zo in het leven?”

Gezeten in de zachte kussens, vertelt Marc met veel liefde over zijn vier kinderen. De zoon die een tweeling heeft, baby's nog, is in scheiding. Zijn drie dochters zijn allen gelukkig getrouwd. Van wat ze begrijpt, wonen ze zelfstandig in de buurt van Parijs. Ze vraagt niet naar hun moeder. Wat hij moet vertellen, zal hij wel zeggen. Ze neemt aan dat hij gescheiden is; hopelijk voor zijn familie is hij geen weduwnaar. Over zijn kleinzootjes, Alex en Antoine, een identieke tweeling, is hij erg opgetogen. Marc werkt

als ingenieur voor een firma die liften bouwt en hij is de ploegbaas van de onderhoudsploeg. Als er problemen zijn, komen ze naar hem. Zo met de I-pad is hij ook gemakkelijk bereikbaar, mocht er iets zijn.

Nu is het echt wel tijd dat hij naar zijn hotelkamer in Rijsel rijdt. Vooral Marc vindt het moeilijk om afscheid te nemen. Van alle dingen die hij niet graag doet, is het 'adieu' zeggen. Ze geven elkaar een lange, hartverwarmende knuffel en een kus. Hij verrast haar weer...

“Je veux te rouler une pelle.” Ze vindt het grappig klinken en zijn zoekende mond naar een tongzoen, weert ze lachend af. Zwaai zwaai! “Au revoir!” Twee uur later sms't hij al dat hij goed aangekomen is. Bien arrivé. Merci. I had a very nice time with U. Un grand câlant! Marc.

De vlinders nog in haar buik, schrijft ze terug:

“Merci à toi! Kiss. Et au revoir!”

Die eerste sms is de voorganger van velen.

“I find peace with you,” is wat ze nog op haar schermpje krijgt.

Dat hij zich bij haar vredevol voelt, is het mooiste compliment dat ze kan krijgen. Ze lacht, ze zal nog van hem horen. Dat kan ze voelen in de top van haar grote teen.

4 Het Ma-Festival.

Sandra heeft het druk met haar vrijwilligerswerk voor Ma-festival oftewel 'Early music in Bruges'. Om zelf wat meer informatie te winnen over het werk dat ze voor de tweede zomer na elkaar zal doen, slaat ze er Wikipedia op na.

Het is een jaarlijks zomerfestival voor oude muziek en authentieke uitvoeringspraktijk te Brugge. Op het programma staan concerten, meester cursussen, conferenties, bezoeken in het hinterland, sommige jaren een tentoonstelling en instrumentenmarkt en een concours volgens de driejaarlijkse cyclus met om de beurt orgel, klavecimbel, pianoforte en andere barokinstrumenten evenals zang en ensembles. Dit gebeurt in het algemeen kader van het 'Festival van Vlaanderen'.

Het jaar 2016 staat in het teken van 'Lof der zothed'.

'Lof der zothed', lijkt haar een ideale titel voor dit jaar want ze kan Marc niet van zich afschudden. Hij sms't elke dag. Sandra is blij met de afleiding van haar vrijwilligerswerk deze maand augustus. Het is een zeer

goede zaak want ze durft niet goed doorgaan met de relatie met Marc. Dat hij aandringt om elkaar terug te zien, komt haar nogal gek over. Ze is bang om weer gekwetst te worden, als zo dikwijls tevoren.

Van haar ex hoort ze ook nog per sms; ze is nog niet los van hem. Ze kan niet zeggen dat die relatie is afgewerkt. Ze hebben onder andere nog spullen van elkaar die ze nog niet bereid zijn te ruilen. De definitieve knoop wordt niet doorgesneden.

Ze doet toch een belangrijke sms naar Marc. Ze wenst dat hij over twee weken naar een Folkfestival in Ieper komt. Ze wil alleen met hém dansen.

Gelukkig kan ze haar gedachten op het werk bij Ma-festival zetten. Bijna al haar collega's zijn vriendelijk en ze krijgt de gelegenheid om haar talenkennis te gebruiken als ze de vele toeristen, en uiteraard ook de Bruggelingen, ontvangt in het Provinciaal Hof. Meer dan 120 muzikanten uit alle uithoeken van de wereld nemen deel aan de preselectie van het concours. De kandidaten worden beoordeeld door een internationale jury, samengesteld uit gerenommeerde solisten en muziekpedagogen.

Muziekliefhebbers kunnen er gratis komen luisteren. Tegelijkertijd loopt ook 'Fringe' in de benedenzaal; tegen vrije bijdrage spelen jonge groepen uit verschillende oorden barokmuziek om zo bekendheid te krijgen. Met charme onthaalt Sandra de muziekliefhebbers die toegestroomd komen.

Ze geniet er erg de 'antieke' muziek. Op verschillende locaties in Brugge en omstreken, gaat dit amusant festival door en zij hoeft niet te betalen, als tegenprestatie voor haar uren werk. Op een zondag moet ze daarvoor fietsend door datzelfde park waar Marc en zij dansten...de herinneringen flakkeren op...en met een glimlach groet ze de vele barok festivalgangers.

Sandra krijgt onverwachts ook verstrooiing met een avondje uit naar de stadsschouwburg. Haar vriendin Ann, belt dat haar man, Joris, ziek is en de voorstelling van die avond aan zijn neus moet laten voorbij gaan. Het is een optreden in het kader van 'Klinkers intiem', dat jammer genoeg samenvalt met MA-festival, doch Sandra is vrij. Niettegenstaande dat ze niet blij is met het feit dat Joris ziek is, is Sandra opgetogen. Ze trekt haar groene jurk met glinsterend design aan en een paar lichtgrijze schoenen met een platte hiel. Als steeds draagt ze haar zilveren halskettinkje, gekregen van een dierbare vriend nét voordat hij onverwachts stierf, en dat haar ex voor haar liet verbreden opdat het beter rond haar hals past.

Als het alleen aan Sandra had gelegen, dan had ze het optreden al na vijftien minuten verlaten. Het is wat ze noemt: veel lawaai. Ze zit op het puntje van haar stoel en bewondert de prachtige schouwburg, met de betoverend mooie grote kristallen luster. De vrouw een paar stoelen voor haar, gevolgd door een ouder koppel, sluipt weg. Getikketakt als ze is om van Ann te horen hoe het met Joris gesteld is, en ook om haar laatste liefdesverwickelingen te delen, tracht ze zich toch op de muziek toe te leggen. Op twintig minuten van het einde, wordt Sandra's uithoudingsvermogen beloond want nu weet ze de mixed muziek van de drie instrumenten eindelijk te waarderen.

Het is weer terrasjesweer. Sandra nodigt Ann uit voor een drankje. Nippend aan hun glas witte wijn, genietend van de zachte avondlucht en de afwezigheid van het verkeer als auto's en fietsen, delen ze lief en leed. Tot Sandra's verbazing vindt Ann net de slotfase van het optreden irriterend. Hoe twee mensen hetzelfde totaal anders kunnen beleven! En Joris? Die komt er ook wel weer door.

Sandra's volgende taak voor het Ma-festival is als medewerkster aan de vestiaire van het concertgebouw. Zorgvuldig hangt ze de jassen en tassen aan een kapstok en geeft bijhorend nummer af. Als het regent, wat wel eens het geval is, zet ze de regenschermen te drogen. Na die stormloop van muzikliefhebbers, wordt tussen de zes collega's afgesproken wie even verdwijnen mag om een stukje van het concert in de zaal mee te pikken, tussen het handgeklap door. Nadien is er soms nog een receptie en kiezen minstens twee vrijwilligers daarvoor om na te blijven voor de enkele jassen die er hangen te wachten op de eigenaar.

Bij het eind van het Ma-festival is er een BBQ als dankbetuiging voor alle vrijwilligers. Het gaat er gezellig aan toe voor hen die elkaar kennen. Sandra voelt zich een beetje een vreemde in de bijt. De meesten kennen elkaar al lang. Bij de kennismakingsavond, in mei geweest, had ze zich geroepen gevoeld om aan enkele andere vrijwilligers haar bar slechte ervaringen te vertellen over toen ze in een soort leefgemeenschap woonde. Ze was er sinds minder dan een jaar verhuisd, vanwege de pesterijen. Waren haar opmerkingen niet in goede aarde gevallen bij hen die haar burens van toen kennen? Ze leeft op als Maria vertelt hoe zij, als conciërge van het conservatorium, eens ongewild een Antwerpenaar opgesloten had. Ze weet zijn accent zo perfect na te bootsen, dat de hele tafel lacht.

Met de alcohol in de man, stijgt het plezier in het langzaam dronken geworden groepje aan de tafel waar zij zit. De schunnige moppen nemen de overhand en Sandra vindt de ambiance te plat worden. Om verstrooiing te vinden, maakt ze zich nuttig en voegt ze zich bij de groep die alvast met de afwas is begonnen. Wat aan eten overblijft, wordt verdeeld.

5 De Belfortgroep.

Op zaterdagmiddag rijdt Sandra in haar Renault Clio de zestig kilometer naar een voordracht van Diogenes in Ertvelde, Oost-Vlaanderen, georganiseerd door de Belfortgroep. De Belfortgroep is een paraplunaam van mensen die vrij, zelfstandig en vooral kritisch denken. Men geeft hen dikwijls het etiket 'complotdenkers'. Zij proberen bij rampen en aanslagen te onderzoeken wat er werkelijk gebeurd is en vooral waarom het gebeurt. Zij gaan ervan uit dat de wereld wordt geregeerd door een elite die aan de top van een piramide en achter de schermen alle macht, geld en invloed heeft. Deze top-dynastieën beliegen, bedriegen, manipuleren en exploiteren de massa en houden hen in onwetendheid, oppervlakkigheid en slavernij. De Belfortgroep is de naam die 'Diogenes', 'de Klokkenluiders', dekt zoals een kip haar kuikens onder haar vleugels koestert.

Sandra is gelukkig dat ze er mensen ontmoet die ze kent (voor haar zijn ze een welgekomen vervanging van haar eigen koude familie want deze mensen zijn vriendelijk, intelligent, hartverwarmend en het belangrijkste: Ze zijn tot het uiterste gedreven om de waarheid te kennen achter alles...verslaafd aan niets dan de waarheid...zo helpe hen God.) Ze krijgt er voornamelijk het gehele beeld van de olifant en niet alleen zijn staart. Marja de Vries stelt het boek voor dat ze in 2007 heeft gepubliceerd: 'De Hele Olifant in Beeld'. Dit boek is een synthese van enerzijds de gemeenschappelijke inzichten van vele verschillende wijsheidstradities in de werking van de Universele Wetten en de Gulden Snede en anderzijds de recente baanbrekende wetenschappelijke ontdekkingen die met deze eeuwenoude inzichten overeenstemmen. Hierdoor wordt in feite een geheel nieuw wereldbeeld zichtbaar en wordt het mogelijk om te begrijpen wat er nodig is om de balans te herstellen, zowel in onszelf als wereldwijd. Omdat deze wetmatigheden een universeel karakter hebben, zijn ze van toepassing op alle aspecten van ons individuele en maatschappelijke leven. Ze kunnen dan ook gebruikt worden als uitgangspunt bij alle persoonlijke

en maatschappelijke vernieuwingen, die tot doel hebben meer in harmonie te zijn met onszelf en met het grotere geheel.

De voornaamste boodschap is die, dat je je talenten moet gebruiken. Met je aandacht blijvend gericht op die dingen in je leven die je fijn vindt – en schadeloos zijn voor een ander – zal je een betere wereld creëren voor jezelf en voor anderen. Dat kan Sandra alleen maar beamen en ze gaat meteen een biertje drinken. Ze geniet ze ervan om van gedachten te wisselen met 'haar familie' op het terrasje van café 't Zonneke'.

Op deze zwoele zomeravond en na al de moeilijke tijden die ze heeft doorleefd, zit ze af en toe stil voor zich uit te kijken...Met plezier denkt ze terug aan de omwenteling in haar leven nu ze Marc als danspartner ontmoette.

6 Het verjaardagsfeestje van Joke.

Daags daarna is ze te gast op de verjaardagspartij, met BBQ, van Joke. Sandra is te vroeg en geniet nog met volle teugen van korte wandeling in het aangelegen bos. De aangelegde heuveltjes voor de motorcrossers en de stukjes Wc-papier, verraden eerdere bezoekers. “Een mens vindt het nodig om overal een spoor te laten,” stelt ze verafschuwd vast. Met dit mooie weer kan het feest in Jokes tuin doorgaan; de gekleurde lampen lokken haar, en de grill ruikt ze van aan de bosrand. Sandra pronkt in een zijden zachtroze lange rok met het bijhorend mouwloos topje. Per uitzondering heeft ze kleine smaragdgroene oorstekertjes in, in Peru tijdens haar reis in 1995, gekocht.

“Zo sjieke, Sandra, ben jij nog dezelfde?” Met een kus begroet Joke haar vriendin. “Nee, ik voel me helemààl anders sinds we ons laatst zagen, in het voorjaar, met die film 'Achter de wolken'.”

Joke – in koningsblauwe strakke jurk die haar geweldig goed staat, en haar vijftig jaar niet verraadt – krijgt van de acht genodigden kleurrijk verpakte geschenken en ook binnenhuisplanten. Samen gaan ze even naar de moestuin kijken en ze kunnen hun ervaringen met de opbouw, de verzorging en de oogst delen. Bovendien maakt dit deel uit van de verse groentes die ze straks zullen eten. Prachtig toch!

De BBQ met lekkere en een grote verscheidenheid aan groentes, is door Mark – de vriend van Joke – zeker en vast goed verzorgd en ze krijgen de hele avond goedkeuringen. De Cava laten ze niet warm worden en de witte wijn evenmin. Anderen houden het dan weer liever bij rood.

Het is er een fijn gezelschap vrienden die Sandra niet kent en ze vertelt langs haar neus weg over Marc.

“Jammer dat ik niet door mijn chauffeur ben vergezeld,” grapt ze, “nu kan ik maar heel weinig drinken!”

“Chauffeur? Had hem meegebracht!”

“Ja maar Joke, ik heb die man maar één keer ontmoet! Ik schreef je dat in een e-mailtje, toch?”

“Wat een giller! Eén keer? Eén etmaal meisje. Als die Fransman voor jou verlof neemt en je nog dagelijks sms't, Sandra, dan weet je toch zo dat hij het erg te pakken heeft?! Ik weet niet wat je met hem uitgestoken hebt, maar duidelijk dat hij het met je meent. Waarop wacht jij nog méér?”

“Had ik hem dan mogen meebrengen? Het kwam mij wel vreemd voor dat ik hier niet meer met mijn ex kom,” antwoordt ze benepen om deze gemiste kans.

“Muzikanten zijn hier altijd welkom en zeker als het je vriend is.

“Vriend, vriend...niet doordraven Joke.”

Mark – gelukkig heeft hij zijn T-shirt vervangen voor een blauw gestreept hemd met grappig rood strikje – tafelt nu keurig bij de genodigden. Hij is niet spraakzaam, maar als hij iets zegt, is het terecht: “De lente komt ook nog terug en dan houden we nog eens feest in jouw leuk huisje mét je muzikant.” Sandra geeft hem de high-five.

Thuisgekomen leest ze de sms dat Marc het erg spijtig vindt dat Sandra hem vandaag niet meenam naar het verjaardagsfeestje. Ook kan hij niet naar het volgend Folkfestival in Ieper komen omdat hij naar de verjaardag van Antoine en Alex, gaat. Dat ze nu beiden teleurgesteld zijn, snapt ze natuurlijk wel. Wanneer zal ik die baby's zien? En hun grootvader, vraagt ze zich af. Dat de communicatie zoveel per sms gebeurt, blijkt later een grote fout te zijn die misverstanden niet uit hun wereld heeft geholpen.

7 De Condroz.

Het is drie weken dat ze Marc niet meer heeft gezien. Drie weken sinds 'de dans' en hun plons in de zee. Hij blijft aandringen per telefoon en sms om naar haar toe te komen, en ze blijft hem vriendelijk afwijzen. Sandra heeft geen tijd, ze heeft andere dingen te doen. Bovendien is ze ontgoocheld dat hij het afgelopen weekeind naar het Folkfestival in Ieper niet is willen komen.

Sandra is ook niet gaan dansen want alleen heeft ze er geen zin meer in.

Ze had haar goeie vriend, Paul – therapeut als bijberoep en gepensioneerd als bedrijfsleider van een drukkerij – opgebeld. Hij woont in de Condroz, de provincie Luik, en ze is welkom om bij hem te logeren. Daarvoor pakt ze haar valiesje in. De wandelschoenen gaan apart in een tas.

Met de treinrit verwisselt Sandra het plat, groen landschap voor het glooiende net voorbij de stad Luik. Het geeft haar telkens een groot gevoel van 'op reis' te zijn temeer omdat de treinconducteur dikwijls niet weet waar het dorpje waarnaartoe Paul vanuit Brussel is verhuisd, ligt. Zulk een piepklein gehucht, Houtsiplou, wie weet dāt liggen? Sandra kent het pas sinds 2010, net zo lang als ze Paul leerde kennen, toen hij er na zijn scheiding kwam wonen. Bovendien is het er niet alleen een paar meter hoger, maar ze spreken er ook een andere taal: Frans. De naam van het dorpje met minder dan honderd inwoners, beduidt: “Ecoute s'il pleut?” (luister of het regent?) De legende wil dat een molenaar dit elke avond vroeg aan zijn zoon omdat de rivier droog lag en aldus ook zijn werk en inkomen.

De Franse taal heeft Sandra met haar negen jaar in de avondschool al geleerd. Ze glimlacht bij de levendige herinnering toen ze – tot vervelens toe voor haar moeder die aan de afwas was – de deur die de keuken met de garage verbond, eindeloos open en toe deed: “J'ouvre la porte, je ferme la porte.”

In Tilff haalt Paul haar op aan het treinstationnetje met zijn fototoestel reeds in aanslag om het moment waarop ze uitstapt, vast te leggen. Lachend geeft ze hem een stevige knuffel en een kus. “Je bent schoon gekleed,” bewondert Paul haar. Paul is klein van gestalte, niet mager en niet dik en heeft een rond gezicht. Ook hij is 'schoon gekleed'.

Sandra heeft hem gedrild. Ze wil dat het hem opvalt dat ze speciaal voor hem iets 'apart' heeft aangetrokken. Vandaag is dat de dunne, kleurrijke bloes die ze van haar vriendin, Frau Guirlande – zij woont romantisch 'mit Blick auf die Mosel', waar Sandra in een hotel heeft gewerkt – kreeg en het lichtbeige rokje dat er zo mooi bij past. “En mooi bruin ben ik ook, hé?! Van 't zèètje,” bootst ze het Oostends accent na, “trouwens, het groene shirt op je grijze broek, staat jou ook goed.” “Dank u wel, Sandra.”

Zoals altijd is Paul een echte gastheer en verwelkomt haar met een aperitief, 'Kirr mag het zijn', en een lekkere groene salade met garnalen en

scampi's en kroketjes erbij. Ze zitten onder het grote, geel gestreepte automatisch uitgeschoven zonnescerm achter het huis.

Telkens opnieuw wordt zij overweldigd door de pracht van Pauls tuin die daar heel veel in werkt en die Sandra al in elk seizoen heeft mogen bewonderen. Er is een grote verscheidenheid van vooral paars getinte bloemen en in het midden van het gazon staat weer het vogelhuisje dat een snode vos vorige winter omver gesprongen heeft. Paul heeft op ingenieuze wijze draad rond het vogelhuisje gespannen alsook op de vijver, om zijn geliefde dieren te beschermen tegen hun natuurlijke vijanden, zijn twee huiskatten inbegrepen: een roste en een witte. Ze kan een boek schrijven over die tuin alleen al, maar nu is daarvoor geen tijd want naar gewoonte spelen ze spelletjes Backgammon die zij meer verliest dan wint.

Tijd voor koffie, tijd dus voor de openhartige gesprekken. Sandra barst in tranen uit vanwege de rotzooi in haar liefdesleven en legt even haar hoofd naast haar tas koffie, die Paul voorzichtig naar het midden van de tuintafel schuift. Ze is nog ongelukkig met het feit dat ze met haar vorige vriend heeft moeten breken. Ze woonden op honderd kilometer van elkaar en de latrelatie beviel haar wel.

Paul heeft hem een paar keren ontmoet en heeft gemengde gevoelens naar haar ex toe. Hij is jonger dan hem en ouder dan Sandra. Het was haast onvermijdelijk dat haar ex jaloers was, want Sandra en Paul schieten goed met elkaar op. Paul is nooit verder willen gaan dan de vriendschap omdat hij simpelweg ook niet méér voelt voor haar. Eerst was Paul zo blij enthousiast met Sandra en haar vriend dat hij hen zelfs zijn mooiste spel Backgammon had geschonken waar ze, naarmate de relatie vorderde, meer en meer gebruik van maakten.

Al te dikwijls had Sandra aan de telefoon gehangen dat ze zich weeral eens had laten kwetsen door haar vriend, haar 'man', zoals hij zichzelf graag noemde. Ze zullen nooit vergeten hoe, vorig jaar september, Paul een sms stuurde met de vraag 'of Sandra Ok is'? Nee, ze was 'niet Ok' en dat had natuurlijk alles te doen met 'haar man'.

Sandra voelde zich die zondag verscheurd en verlaten. Die zomerse dag is ze dan toch naar het strand gegaan en heeft er in het zand tekeningen gemaakt. De maandag was ze, in bikini, tot aan haar middel ettelijke uren in de zee gaan staan en heeft er met de handen in de lucht, gesmeekt en tot het universum om hulp gebeden.

Telepathie werkt, want thuis zag ze dat sms'je van Paul 'of alles OK is'? Al dikwijls had ze bij Paul steun gezocht, maar deze keer had ze hem niet willen belasten. Toch had hij gevoeld dat er iets helemaal niet pluis was met haar. Als antwoord op zijn sms, belde ze hem op. Paul herinnerde haar daaraan om de Ho oponopo te doen: “Het spijt me, vergeef me, ik dank je, ik hou van je.” Toen ze na de urenlange telefoon met Paul het gesprek afsloot met: “Ok, ik kan er weer tegen en tenslotte is 'mijn man' al heel veel voor mij in de bres gesprongen,” merkte ze de gemiste oproep. Nee, voorlopig zou ze hem niet terugbellen, daar wachtte ze wel een paar dagen mee...

Nu is ze bang dat Marc de volgende is die niet eerlijk zal zijn met haar en ze wil niet slechts zijn 'goeie stoot' zijn. Ze zijn erg gelukkig samen, maar ze gelooft niet in sprookjes. Of ondanks alles wél nog?

“Komaan, wees positief. Hij is het antwoord op jouw vraag, nee?”

overreedt Paul haar. “Ja en nee, ik bad voor Jezus en hij gaf mij meer dan ik vroeg. Ik wou alleen maar een danspartner. Hij sms't me dikwijls, maar hij is niet duidelijk naar de toekomst.” Paul legt Italiaanse muziek op om een leuke stemming te creëren, wat al vlug Sandra's humeur verandert. Ze drinken samen de koffie en Sandra wint het volgend partijtje Backgammon. “Ja, ik zal Marc terugzien,” beslist ze.

8 De biofotonentherapie en het vrijwilligerswerk.

Als steun neemt Sandra nog eens een afspraak met Nico in Herent. De biofotonentherapie slaat goed aan bij haar; als ze ziet hoe slecht ze er aan toe was na haar te vele reizen! Burn-out van haar avonturen en bij terugkomst de vele zorgen om weer in het circuit te geraken! Je moet het maar zien te redden in je eentje! Als ze Nico vraagt hoe hij zijn therapie omschrijft, krijgt ze dit als antwoord:

“Mmm wat ik precies doe, tja, te veel om op te noemen!-) Eerste sessie altijd beginnen met whiplash/litteken behandeling Vervolgens meten via de accu punten vingers/tenen de energie balans van het betreffende orgaan. Bij verstoring wordt de juiste remedie/frequentie gezocht om storing op te heffen. Begin bij hormoonsysteem /immuunsysteem te corrigeren van de vaccinaties schade en de ontstekingen allerlei aard. Vervolgens naar schadelijke bacterie/ zware metalen enz. Bij elke sessie worden ook Bach of Australische bloesem remedies ingezet. Door steeds het geheel te behandelen een, over het algemeen, snelle en vooral duurzame verbetering van gezondheid en welbevinden.”

Sandra stond in 2012 al met één been in het graf toen ze als bij wonder, voor haar verjaardag, een uitnodiging kreeg voor een gezondheidsbeurs. Tussen allerhande therapieën blonk Nico IJff uit met de biofotonentherapie. Hij zat er meteen op toen hij zei dat ze 'het' aan haar oor had. Hij had onmogelijk kunnen zien dat ze pas was geopereerd aan een cholesteatoom! (Dit is een goedaardig gezwel in het binnenoor dat wegens de omvang kan groeien tot een zeer ernstige aandoening met gezichtsverlamming of hersenvliesontsteking als gevolg.)

Op therapie bij Nico krijgt Sandra het wijs advies om haar territorium te bewaken. Als de Fransman wil komen dansen met haar, dat hij dan een B&B boekt. Die heb je in Brugge in overvloed. Ze is nog niet over haar tegenslag met haar ex en zijn familie en al het grensoverschrijdend gedrag heen, laat staan dat ze klaar is voor een nieuwe relatie?

“Ik weet, ik moet eerst mijn ex, mezelf en anderen vergeven,” geeft ze toe. Daarvoor helpt de biofotonentherapie haar, om er weer te staan in het leven. Als toemaatje, neemt ze er een sessie Psych-K bij. Dit helpt om te vergeven en aldus vergeving te krijgen. Alles samen ideaal om het lichaam weer te laten stromen.

Deze week gaat ze op in het vrijwilligerswerk voor een andere organisatie. Het is nu Spermalie en hun gehandicaptenwerking die haar aandacht krijgt. Het is een instituut voor doven en slechthorenden. In de school 'Spermalie' kunnen kinderen vanaf twee en een half jaar aan bod komen als ze van het CLB een attest hebben gekregen. Het sociaal-emotioneel welbevinden van het kind staat er op de eerste plaats. Kinderen moeten zich goed in hun vel voelen om te kunnen leren. (Volwassenen ook.) Het onderwijs spitst zich verder toe op de communicatie- en taalontwikkeling. Daarnaast komen andere vakken, zoals in het gewoon onderwijs, aan bod.

Sandra wil haar zinnen verzetten nu ze breekt met 'haar man' van anderhalf jaar en over die verwarring heen geraken. Ze moet dingen doen die ze leuk vindt voor haarzelf. Ze wil zich niet weer binden, gebonden voelen.

Ze fietst naar haar werk als vrijwilligster in de speel-o-theek. Het is een afdeling van Spermalie en De Kade. Het is als een bibliotheek, maar dan met speelgoed. Ze controleert er wat terug binnen komt en wast het af voordat het opnieuw uitgeleend wordt. Als er iets kapot is, brengt ze het naar Rudy in het werkatelier. Hij is altijd wel te vinden voor een praatje en goede collega's levert goed werk.